

IBDIS

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Sorin Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Copyright © 2026 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României VERNE,
JULES

Ocolul pământului în 80 de zile/Jules Verne. - Pantelimon:
Prestige, 2026
ISBN 978-630-332-257-5

821.133.1

TOATE DREPTURILE REZERVATE!

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă
în vreun fel fără permisiunea scrisă a editurii, cu excepția citatelor
scurte, încorporate în articole critice sau în recenzii.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.youtube.com/@EDITURAPRESTIGE

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

<https://www.instagram.com/edituraprestige>

www.tiktok.com/@edituraprestige

Jules Verne

Ocolul Pământului în 80 de zile

PRESTIGE
București - 2026

voie mare, strălucind de fericire, fu martorul tinerei femei. Oare nu merita această cinste el, care o salvase de la moarte?

Numai că a doua zi, în zori, flăcăul bătea grăbit la ușa stăpânului său.

Ușa se deschise și gentlemanul se arată liniștit ca întotdeauna.

— Ce este, Passepartout?

— Ce să fie, domnule? Am aflat chiar adineauri...

— Ce?

— Că puteam face ocolul pământului numai în șaptezeci și opt de zile.

— Fără îndoială! răspunse Mr. Fogg. Dacă nu traversam India. Dar dacă nu traversam India n-aș fi salvat-o pe Mrs. Audă, ea n-ar fi soția mea și...

Și Mr. Fogg închise liniștit ușa.

Așadar, Phileas Fogg câștigase rămasăgul. El făcuse ocolul pământului în optzeci de zile! Pentru asta folosisese toate mijloacele de transport existente: pacheboturi, trenuri, trăsuri, iahturi, vase de comerț, sănii, elefanți... Ciudatul gentleman avusese prilejul să-și arate minunatele calități, sângele rece și punctualitatea. Dar mai departe? Ce câștigase de pe urma acestei călătorii? Ce adusese cu el?

S-ar putea spune că nimic. Nimic? Fie! Dacă nimic se poate numi o femeie minunată care – oricât ar părea de curios – făcu din el cel mai fericit dintre oameni!

Păi, dacă-i așa, cine n-ar face ocolul pământului chiar și pentru mai puțin?...

CUPRINS

CAPITOLUL I - În care Phileas Fogg și Passepartout se acceptă reciproc, unul ca stăpân, celălalt ca servitor.....	5
CAPITOLUL II - În care Passepartout este convins că în sfârșit și-a găsit idealul.....	11
CAPITOLUL III - În care începe o conversație, care ar putea să-l coste scump pe Phileas Fogg.....	16
CAPITOLUL IV - În care Phileas Fogg îl lasă cu gura căscată pe servitorul său Passepartout	25
CAPITOLUL V - În care o nouă acțiune apare la Bursa londoneză.....	30
CAPITOLUL VI - În care agentul Fix dă dovadă de o nerăbdare foarte îndreptățită	34
CAPITOLUL VII - Care dovedește încă o dată inutilitatea pașapoartelor, în raporturile cu poliția.....	40
CAPITOLUL VIII - În care Pausepartout vorbește, poate, ceva mai mult decât s-ar cuveni.....	44
CAPITOLUL IX - În care Marea Roșie și Marea Indiilor se arată favorabile planurilor lui Phileas Fogg	49
CAPITOLUL X - În care Passepartout e prea fericit că scapă cu fața curată dintr-o încurcătură, pierzându-și numai ghețele.....	56
CAPITOLUL XI - În care Phileas Fogg cumpără un animal de călărie la un preț de necrezut	63
CAPITOLUL XII - În care Phileas Fogg și însoțitorii săi se aventurează prin pădurile Indiei și în care se vede ce va urma de aici.....	73
CAPITOLUL XIII - În care Passepartout ne întărește părerea că norocul le surde celor curajoși	82
CAPITOLUL XIV - În care Phileas Fogg coboară minunata vale a Gangelui, fără să-i dea prin minte să o admire	90
CAPITOLUL XV - În care sacul cu bancnote se ușurează de alte câteva mii de lire.....	98
CAPITOLUL XVI - În care Fix n-are deloc aerul să cunoască faptele despre care i se vorbește	106
CAPITOLUL XVII - În care e vorba de unele și de altele, în timpul traversării de la Singapore la Hong Kong.....	113
CAPITOLUL XVIII - În care Phileas Fogg, Passepartout și Fix își văd de treburile lor	120
CAPITOLUL XIX - În care Passepartout arată un prea viu interes stăpânului său, și în care se vede ce urmează de aici.....	126

CAPITOLUL XX - În care agentul Fix intră în legătură directă cu Phileas Fogg	135
CAPITOLUL XXI - În care căpitanul goletei Tankadere e în mare primejdie de a pierde o primă de două sute de lire.....	143
CAPITOLUL XXII - În care Passepartout constată că e bine să ai întotdeauna ceva bani în buzunar, chiar și la capătul celălalt al pământului.....	157
CAPITOLUL XXIII - În care nasul lui Passepartout se lungeste peste măsură	163
CAPITOLUL XXIV - În cursul căruia se traversează Oceanul Pacific	171
CAPITOLUL XXV - În care se face o scurtă descriere a orașului San Francisco, într-o zi de miting.....	178
CAPITOLUL XXVI - În care se călătorește cu trenul expres pe Calea ferată a Pacificului.....	186
CAPITOLUL XXVII - În care Passepartout ascultă cu o viteză de douăzeci de mile pe oră un curs de istorie mormonă.....	192
CAPITOLUL XXVIII - În care Passepartout nu izbuteste să facă înțeles limbajul rațiunii.....	200
CAPITOLUL XXIX - În care se vor povesti întâmplări diverse, posibile numai pe rail-road-urile americane	210
CAPITOLUL XXX - În care Phileas Fogg nu-și face decât datoria	219
CAPITOLUL XXXI - În care inspectorul Fix ia foarte în serios preocupările lui Phileas Fogg	227
CAPITOLUL XXXII - În care Phileas Fogg pornește lupta directă împotriva nenorocului	234
CAPITOLUL XXXIII - În care Phileas Fogg se dovedește a fi la înălțimea împrejurărilor	240
CAPITOLUL XXXIV - În care i se dă lui Passepartout prilejul să facă un joc de cuvinte teribil, dar poate inedit	250
CAPITOLUL XXXV - În care Passepartout nu așteaptă să i se repete un ordin al stăpânului său	255
CAPITOLUL XXXVI - În care Phileas Fogg este din nou foarte cotelat la Bursă.....	263
CAPITOLUL XXXVII - În care se dovedește că, făcând ocolul pământului, Phileas Fogg n-a câștigat altceva decât fericirea.....	267

ÎN CARE PHILEAS FOGG ȘI PASSEPARTOUT SE ACCEPTĂ RECIPROC, UNUL CA STĂPÂN, CELĂLALT CA SERVITOR

În anul 1872, casa cu numărul 7 de pe Saville-row, Burlington Gardens – casă în care în 1814 murise Sheridan – era locuită de Phileas Fogg, esq¹., unul din membrii cei mai ciudați și mai remarcabili ai Reform-Club-ului din Londra, deși el își dădea, pare-se, toată osteneala să nu atragă prin nimic atenția asupra sa.

Deci, unuia dintre cei mai mari oratori care făcuse cinste Engliterei îi urma acest Phileas Fogg, personaj enigmatic, despre care nu se știa nimic, decât că era un om foarte generos și unul dintre cei mai frumoși gentlemen din înalta societate britanică.

Se spunea despre el că seamănă cu Byron – la chip, firește, căci, în ceea ce privește picioarele, n-avea niciun cusur² – însă un Byron cu mustăți și favoriți, un Byron pe care nimic nu putea să-l tulbure, care ar fi putut să trăiască o mie de ani fără să îmbătrânească.

Englez fără îndoială, Phileas Fogg poate că nu era totuși londonez. Nu fusese văzut niciodată nici la Bursă, nici la Bancă, nici la vreunul din ghișeele aflate în City. Nici în bazinele, nici în docurile Londrei nu intrase vreodată vreo

1. Esquire — titlu de politețe folosit în Anglia, atribuit oricărui om de cultură și cu rang social.

2. Aluzie la infirmitatea lui Byron, care se știe că era șchiop.

navă al cărei armator să fie Phileas Fogg. Acest gentleman nu figura în nici un consiliu de administrație. Numele său nu răsunase niciodată la vreun colegiu de avocați, nici la Temple, nici la Lincoln's inn, nici la Cray'sinn. El nu pledase niciodată nici la Curtea cancelarului, nici la înalta Curte de Justiție, nici la Curtea fiscală, nici la Curtea ecleziastică. Nu era nici industriaș, nici comerciant, nici agricultor. Nu făcea parte nici din Institutul regal al Marii Britanii, nici din Institutul Londrei, nici din Asociația meșteșugarilor, nici din Institutul Russel, nici din Instituția literară din vest, nici din Institutul de Drept, nici din acea Instituție reunită a Artelor și Științelor, aflată sub patronajul direct al grațioasei sale maiestăți. În sfârșit, nu aparținea niciuneia din numeroasele societăți care abundă în capitala Angliei, începând cu Societatea Armonica și terminând cu Societatea entomologică, fondată, în scop principal, de a distruge insectele păgubitoare.

Phileas Fogg era membru al Reform-Club-ului, și atâta tot.

Celor care s-ar mira că un gentleman atât de misterios făcea parte dintre membrii acestei onorabile asociații li s-ar putea răspunde că personajul nostru fusese primit la club în urma recomandății domnilor Baring-frații, la care el avea credit deschis. De aici, o oarecare „suprafață“, firească, de vreme ce toate cecurile semnate de el erau plătite la vedere, fără dificultăți, din debitul său curent, totdeauna creditor.

Era bogat acest Phileas Fogg? Fără îndoială! Însă în ce chip făcuse această avere n-ar fi putut să spună nici omul cel mai bine informat – iar Mr. Fogg era ultimul căruia i te-ai fi putut adresa pentru a-i cere lămuriri. În orice caz, omul nu era cătuși de puțin risipitor, dar nici zgârcit, căci de câte ori trebuia întregită o sumă pentru o cauză nobilă, utilă sau generoasă, el dăruia banii fără zgomot, ba chiar anonim.

Într-un cuvânt, nimic mai puțin comunicativ decât acest gentleman. El vorbea cât mai puțin posibil și părea cu atât mai misterios, cu cât era mai tăcut. Cu toate acestea, viața sa nu avea nimic ascuns. Dar gesturile și faptele sale se repetau atât de matematic, încât imaginația nemulțumită a oamenilor căuta ceva dincolo de ele.

Oare călătorise în viața lui? Pesemne că da, căci nimeni nu cunoștea harta lumii mai bine decât el. Nu era colțisor, oricât de retras, despre care el, pare-se, să nu aibă cunoștințe speciale. Câteodată, însă, în puține cuvinte scurte și clare, puneu ordine în miile de vorbe care circulau în club pe seama călătorilor rătăciți sau pierduți; el arăta adevăratele probabilități – iar cuvintele sale parcă erau inspirate de un al doilea văz, căci evenimentele sfârșeau întotdeauna prin a le justifica. Era deci un om care trebuie să fi călătorit pretutindeni – cel puțin cu închipuirea.

Totuși se știa sigur că de mulți ani Phileas Fogg nu părăsise Londra. Cei care aveau cinstea de a-l cunoaște ceva mai bine decât ceilalți declarau că, în afară de drumul direct pe care îl străbătea în fiecare zi pentru a veni de acasă la club, nimeni nu putea pretinde să-l fi văzut vreodată în altă parte. Singurul său mod de a-și petrece timpul era lectura ziarelor și jocul de wist. Câștiga adesea la acest joc tăcut, așa de potrivit cu firea lui, însă aceste câștiguri destul de serioase nu-i intrau niciodată în pungă, ci figurau în bugetul său de binefaceri. De altfel, trebuie remarcat că Mr. Fogg juca, desigur, pentru a juca, nu pentru a câștiga. Jocul era pentru el o întrecere, o luptă împotriva unei dificultăți, o luptă fără mișcare, fără mutare din loc, fără oboseală, ceea ce se potrivea de asemenea cu caracterul său.

Nu se știa ca Phileas Fogg să aibă o soție, nici copii –

ceea ce se poate întâmpla celor mai cumsecade oameni – nici rude, nici prieteni – ceea ce, e drept, se întâmplă mai rar. Phileas Fogg locuia singur în casa lui din Saville-row, unde nu intra nimeni. Niciodată nu se discuta nimic, în ceea ce privește casa lui. Un singur servitor era de ajuns pentru a-l servi. Prânzind și cinând la club, la ore fixate cronometric, în același salon, la aceeași masă, netratându-și niciodată colegii, nepoftind niciun străin, el nu se întorcea acasă decât pentru a se culca, precis la miezul nopții, fără să se folosească vreodată de camerele confortabile pe care Reform-Club-ul le ținea la dispoziția membrilor săi. Din cele douăzeci și patru de ore ale unei zile, el petrecea acasă zece, fie pentru a dormi, fie pentru a se ocupa de toaleta sa. La club, dacă se plimba, o făcea întotdeauna cu un pas egal, în sala de la intrare, pardosită cu parchet de diferite culori, sau pe galeria circulară, deasupra căreia se rotunjea o cupolă cu vitralii albastre, susținută de douăzeci de coloane ionice în porfir roșu. Pentru prânzul sau cina sa, bucătăriile, cămara, oficiul, pescăria și lăptăria clubului furnizau bogatele lor rezerve; servitorii clubului, personaje grave, în haine negre, încălțați în pantofi cu talpă de pâslă, îl serveau în farfurii de porțelan special, pe o minunată față de masă, din pânză de Saxonia; paharul de cherry sau porto, sau vinul roșu cu arome și cu scortişoară i se serveau în cupe de cristal, de o formă cum nu se mai fabrică, ale clubului, în sfârșit băuturile sale erau ținute la temperatura convenită, datorită gheții clubului, gheață adusă cu mari sacrificii tocmai din lacurile Americii.

Dacă a trăi în aceste condiții înseamnă a fi excentric, trebuie să admitem că excentricitatea își are partea ei bună.

Casa din Saville-row, fără să fie somptuoasă, se bucura de un desăvârșit confort. De altfel, având în vedere obicei-

rile invariabile ale locatarului, serviciul aici se reducea la puțin. Totuși, Phileas Fogg îi pretindea unicului său servitor o punctualitate și regularitate extraordinare. Chiar în ziua aceea, 2 octombrie, el îl concediase pe James Forster, omul făcându-se vinovat de a-i fi adus apa de bărbierit la 84° Fahrenheit, în loc de 86°, și acum îl aștepta pe succesorul acestuia, care urma să se prezinte între orele unsprezece și unsprezece și jumătate.

Așezat rigid în fotoliul său, cu picioarele lipite ca ale unui soldat la paradă, cu mâinile pe genunchi, cu corpul drept, cu capul sus, Phileas Fogg urmărea acul pendulei, instrument complicat care arăta minutele, secunde, zilele, cu data lor și anul. La unsprezece și jumătate, nici un minut mai târziu, Mr. Fogg urma să plece de acasă, după obiceiul său cotidian, spre a se duce la Reform-Club.

În clipa aceea se auzi ciocnind în ușa micului salon, unde se afla stăpânul casei.

James Forster, servitorul concediat, se ivi în prag.

— Noul servitor! vesti el.

Un flăcău de vreo treizeci de ani se arătă în ușă și salută.

— Ești francez și te numești John? îl întrebă Phileas Fogg.

— Jean, dacă domnului nu-i displace! răspunse noul venit, Jean Passepartout, o poreclă cu care am rămas și care explică însușirile mele firești de a ieși din orice încurcătură. Cred că sunt un băiat cumsecade, domnule, însă, ca să fiu cinstit, trebuie să mărturisesc că am avut multe meserii: am fost cântăreț ambulant, călăreț de circ, în care calitate am făcut salturi ca Leotard și am dansat pe frânghie ca Blondin, pe urmă, ca să dau un scop mai folositor talentelor mele, am ajuns profesor de gimnastică, iar în ultima vreme am fost

sergent de pompieri la Paris; în dosarul meu am chiar incendii remarcabile. Iată că acum cinci ani am părăsit Franța și, vrând să gust din viața de familie, am devenit valet în Anglia. Or, în clipa de față, fiind fără serviciu și aflând că domnul Phileas Fogg este omul cel mai punctual și cel mai sedentar din Regatul Unit, m-am prezentat la domnia sa cu speranța de a trăi aici liniștit și de a-mi uita chiar și numele de Passepartout...

— Passepartout îmi place, răspunse stăpânul casei. Mi-ai fost recomandat, informațiile despre dumneata sunt bune. Cunoști condițiile mele?

— Da, domnule!

— Bine! Ce oră este?

— Ora unsprezece și douăzeci și două, răspunse Passepartout, după ce scoase din buzunarul jilecii un uriaș ceas de argint.

— E în urmă! observă Mr. Fogg.

— Iertați-mă, domnule, dar nu se poate!

— E în urmă cu patru minute. N-are importanță; este de ajuns să știi diferența. Deci, începând din această clipă, miercuri 2 octombrie 1872, ora unsprezece și douăzeci și nouă dimineața, te afli în serviciul meu!

Acestea fiind zise, Phileas Fogg se ridică, luă pălăria cu mâna stângă, o puse pe cap cu o mișcare de automat și ieși afară, fără să mai adauge un cuvânt.

Passepartout auzi ușa de la stradă închizându-se o dată: ieșea noul stăpân; apoi încă o dată: ieșea, la rândul lui, predecesorul său, James Forster.

Passepartout rămase singur în casa din Saville-row.

CAPITOLUL II

ÎN CARE PASSEPARTOUT ESTE CONVINS CĂ ÎN SFÂRȘIT ȘI-A GĂSIT IDEALUL

„Pe cinstea mea, își zise Passepartout, la început puțin aiurit, la Madame Tussaud am văzut oameni la fel de vii ca noul meu stăpân!“

Se cuvine să spunem aici că „oamenii“ doamnei Tussaud sunt figuri de ceară foarte vizitate la Londra și căroră, între-adevăr, nu le lipsește decât darul vorbirii.

În timpul celor câteva clipe cât se aflase în fața lui Phileas Fogg, Passepartout își cercetase repede, însă cu multă grijă, viitorul stăpân. Acesta era un bărbat care putea să aibă patruzeci de ani, cu o înfățișare nobilă și frumoasă, înalt, cu trupul neîngreunat, deși ajuns la o oarecare împlinire, cu părul și favoriții blonzi, cu fruntea netedă, fără riduri vizibile la tâmplă, cu chipul mai degăbă palid decât colorat, cu dinți minunați. El părea să aibă în cel mai înalt grad acel ceva pe care fizionomiștii îl numesc „calm în acțiune“, însușire comună celor care fac mai multă treabă decât zgomot. Netulburat, flegmatic, cu privirea deschisă, cu pleoapele nemîșcate, Phileas Fogg era tipul desăvârșit al acelor englezi cu sânge rece, atât de des întâlniți în Regatul Unit și a căror atitudine oarecum studiată a fost minunat redată de penelul Angelicăi Kauffmann. Privit în diferitele acte ale existenței sale, acest gentleman făcea impresia unei ființe bine echilibrate, un om corect și stăpânit, la fel de perfect ca un crono-

metru al lui Leroy sau Earnshaw. Într-adevăr, Phileas Fogg era exactitudinea personificată, ceea ce se vedea limpede din „expresia picioarelor și mâinilor sale“, căci membrele omului, ca și ale animalelor, sunt organe capabile să exprime și pasiunile.

Phileas Fogg era unul din acei oameni matematic exacti, care, niciodată grăbiți, dar întotdeauna gata, fac economie de pași și de mișcări. El nu făcea niciodată un pas mai mult decât era necesar, ci alegea întotdeauna drumul cel mai scurt. Nu-și pierdea vremea niciodată contemplând tavanul, nu-și permitea niciun gest inutil, nu fusese văzut niciodată mișcat sau tulburat. Era omul cel mai puțin grăbit din lume, însă ajungea întotdeauna la timp. După toate astea, e lesne de înțeles că el trăia singur și, ca să zicem așa, fără niciun fel de relații sociale. Phileas Fogg știa că în viață trebuie să te ciocnești de alții, iar cum ciocnirile te fac să întârzi, el nu se ciocnea de nimeni.

În ceea ce-i privește pe Jean, zis Passepartout, parizian veritabil, de cinci ani de când locuia în Anglia și făcea meseria de valet la Londra, căutase în van un stăpân de care să se poată lega.

El nu era câtuși de puțin unul dintre acei Frontini sau Mascarilli care, cu umerii ridicați, cu nasul în vânt, cu privirea îndrăzneată, nepăsători, nu sunt decât niște secături nerușinate. Nu. Passepartout era un băiat cumsecade, cu chipul plăcut, cu buzele cărnoase, care păreau gata mereu să guste și să sărute, o ființă supusă și serviabilă, cu unul din acele capete rotunde care îți place să-l vezi pe umerii unui prieten. Avea ochii albaștri, fața îmbujorată, cu obrazul destul de gras ca să-și poată vedea singur pomeții. Voinic, cu pieptul larg, cu o musculatură vânjoasă, el se bucura de o forță hercu-

leană, pe care exercițiile din tinerețe o dezvoltaseră admirabil. Părul său negru era puțin cam răvășit. Dacă sculptorii din Antichitate cunoșteau optsprezece feluri de a orândui pieptănătura Minervei, Passepartout nu cunoștea decât unul singur pentru a sa: trei mișcări de pieptene, și pieptănătura era gata!

Prudența cea mai elementară te împiedică să spui dacă firea expansivă a acestui flăcău se va potrivi cu a lui Phileas Fogg. Era oare Passepartout acel servitor cu desăvârșire punctual, care îi trebuia stăpânului său? Asta nu se putea ști înainte de a încerca.

După ce avusese, după cum se știe, o tinerețe destul de vânturată, el visa la odihnă. Auzind cât e de laudat spiritul metodic englezesc și cumpănirea proverbială a gentlemenilor, flăcăul nostru venise să-și caute norocul în Anglia. Însă până acum soarta nu-l ajutase; fusese în zece case, fără să prindă rădăcini nicăieri. Peste tot stăpânii erau capricioși, schimbători, vântură-lume, ceea ce nu mai putea să-i convină lui Passepartout. Ultimul său stăpân, tânărul lord Longsferry, membru al Parlamentului, după ce își petrecea nopțile în „oysters-rooms“-urile din Hay-Market, se întorcea prea adesea acasă cărat în spinare de polițist. Dorind înainte de toate să-și poată respecta stăpânul, Passepartout îndrăznea să-i adreseze câteva observații respectuoase, care fuseseră prost primite, și el trebuise să plece. Între timp, auzise că Phileas Fogg, esq. căuta un servitor și îndată se informase asupra acestui gentleman. Un personaj a cărui existență era așa de regulată, care dormea întotdeauna acasă, nu călătorea deloc, nu lipsea niciodată nici măcar o singură zi, nu putea decât să fie pe placul lui. Așadar, el se înfățișase aici și fusese primit în împrejurările cunoscute.